

Arrest

nr. 218 282 van 14 maart 2019
in de zaak RvV X / VIII

In zake: 1. X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. GEENS
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging, thans de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Servische nationaliteit te zijn, op 16 augustus 2018 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 24 juli 2018 waarbij geen gevolg gegeven wordt aan de aanvraag tot verlenging van de termijn van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 januari 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 februari 2019.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat D. GEENS, die verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Eerste verzoekende partij (verzoeker) die verklaart van Servische nationaliteit te zijn, komt op 16 november 2017 (opnieuw) België binnen en diende een vierde verzoek tot internationale bescherming in, nadat hij bij een eerdere binnenkomst in België tevergeefs drie asielaanvragen en twee aanvragen om verblijfsmachtiging, één om humanitaire redenen en één om medische redenen, had ingediend.

Tweede verzoekende partij (verzoekster) die verklaart van Servische nationaliteit te zijn, komt op 16 november 2017 België binnen en dient een verzoek tot internationale bescherming in.

Op 19 januari 2018 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van in overwegingname van een meervoudige asielaanvraag ten opzichte van verzoeker. Bij arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) nr. 203 384 van 2 mei 2018 wordt het beroep tegen deze beslissing verworpen.

Op 19 januari 2018 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen ten opzichte van verzoekster de beslissing tot weigering van in overwegingname van een asielaanvraag van een onderdaan van een veilig land van herkomst. Bij arrest van de Raad van 2 mei 2018 met nr. 203 390 wordt het beroep tegen deze beslissing verworpen.

Op 17 mei 2018 treft de verwerende partij ten opzichte van verzoeker een tweede beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies). Verzoeker krijgt een uitvoeringstermijn van 15 dagen toebedeeld. Op 5 juni 2018 treft de verwerende partij een tweede gelijkaardige beslissing ten opzichte van verzoekster. Zij krijgt een uitvoeringstermijn van 30 dagen. Het beroep dat verzoeker heeft ingediend tegen de bijlage 13quinquies van 17 mei 2018, wordt verworpen bij arrest nr. 218 283 van 14 maart 2019. Verzoekster heeft geen beroep ingediend tegen de bijlage 13quinquies van 5 juni 2018.

Op 5 juni 2018 dienen verzoekers een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Op 3 juli 2018 geeft de arts-adviseur haar advies. Op 6 juli 2018 wordt deze aanvraag ontvankelijk doch ongegrond verklaard. Bij arrest nr. 213 035 van 27 november 2018 wordt het beroep dat op 16 augustus 2018 werd ingediend tegen deze beslissing verworpen.

Verzoekers dienen via de sociaal assistente van het opvangcentrum in Kapellen op 24 mei 2018 en 12 juni 2018 een aanvraag in tot verlenging van de termijn van de aan hun uitgereikte bevelen om het grondgebied te verlaten.

Op 24 juli 2018 treft de verwerende partij een beslissing waarbij geen gevolg wordt gegeven aan de aanvraag tot verlenging van de termijn van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Dit is de bestreden beslissing. Zij is gemotiveerd als volgt:

“Mevrouw,

Aangaande uw vraag tot verlenging van het bevel om het grondgebied te verlaten, deel ik u mee dat hieraan geen gevolg kan worden gegeven.

Betrokkenen verblijven illegaal op het grondgebied.

Geen enkel nieuw gegeven rechtvaardigt een verlenging van het bevel om het grondgebied te verlaten.

Betrokkenen dienen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten afgeleverd op 17.05.2018 aan Mijnheer [A.], en op 05.06.2018 aan Mevrouw [S.L.]”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel werpen verzoekers op,

*“- SCHENDING VAN ARTIKEL 74/14 VREEMDELINGENWET
- SCHENDING VAN ARTIKEL 3 VAN DE WET INZAKE DE FORMELE MOTIVERING VAN
BESTUURSHANDELINGEN*

Verzoekers betogen als volgt:

“ 1. De verzoekende partij verwijst naar het feitenrelaas. Hieruit blijkt dat de heer [A.] als mevrouw [S.L.] beide een bevel om het grondgebied te verlaten kregen (een bijlage 13quinquies, een verwijderingsmaatregel – stuk 4 en 5).

Er werd telkens een termijn voorzien waarbinnen de betrokkene het grondgebied dient te verlaten. De heer [A.] kreeg in de beslissing van 17 mei 2018 een termijn van vijftien dagen toegekend (stuk 4).

Mevrouw [A.] verkreeg in haar beslissing van 5 juni 2018 daarentegen een termijn toegekend van dertig dagen.

Verzoekers zijn echter in de onmogelijkheid om het grondgebied te verlaten binnen deze termijn.

Mevrouw [S.L.] heeft te kampen met ernstige fysieke en psychische problemen. Hierom diende de verzoekende partij op 1 juni 2018 een medische regularisatieaanvraag in met toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (zie het feitenrelaas).

Via de sociaal assistente van het opvangcentrum te Kapellen (Kazerneweg 35, 2950 Kapellen) werd daarom een gemotiveerd verzoek ingediend tot verlenging van de termijn om het grondgebied te verlaten. Deze aanvraag werd begin juni 2018 overgemaakt aan de verwerende partij. Daarbij werd gewezen op de medische problematiek van mevrouw [S.L.] en de beschikking van de arbeidsrechtbank te Antwerpen, afdeling Antwerpen van 22 mei 2018 (stuk 3).

Deze beschikking van 22 mei 2018 was het gevolg van de eerdere beslissing van Fedasil van 14 mei 2018, waarbij een nieuwe verplichte plaats van inschrijving wordt aangeduid te 8920 Poelkapelle, Stadensteenweg 68, terwijl beide verzoekers verbleven te 2950 Kapellen, Kazerneweg 35. Op 22 mei 2018 werd per beschikking op eenzijdig verzoekschrift door de arbeidsrechtbank te Antwerpen, afdeling Antwerpen FEDASIL verplicht tot het verlenen van materiële opvang aan beide verzoekers (stuk 3). Daarbij werd tevens gewezen op de fysieke en psychische problematiek van mevrouw [S.L.] (zie het feitenrelaas).

Op 24 juli 2018 wordt evenwel de beslissing genomen door de verwerende partij waarbij men beslist "geen gevolg" te geven aan het verzoek tot verlenging van de termijn om het grondgebied te verlaten (stuk 1).

Onder de hoofding "reden", worden de motieven uiteengezet waarop deze beslissing gestoeld is. Daarbij stelt de gemachtigde als volgt: "Betrokkenen verblijven illegaal op het grondgebied. Geen enkel nieuw gegeven rechtvaardigt een verlenging van het bevel om het grondgebied te verlaten". Als besluit wordt onder deze "reden" vermeldt dat beide verzoekers gevolg dienen te geven aan de genomen verwijderingsmaatregelen. Voor de heer [A.] verwijst men naar de beslissing die daartoe werd genomen op 17 mei 2018, terwijl men voor mevrouw [S.L.] verwijst naar een beslissing van 5 juni 2018.

De veruitwendigde motieven in de bestreden beslissing maken niet afdoende duidelijk waarom de verwerende partij meent dat het gemotiveerd verzoek tot verlenging van het bevel om het grondgebied te verlaten niet kan worden toegekend.

Via de sociaal assistente van het opvangcentrum te Kapellen (Kazerneweg 35, 2950 Kapellen) werd immers een gemotiveerd verzoek ingediend tot verlenging van de termijn om het grondgebied te verlaten. Deze aanvraag werd begin juni 2018 overgemaakt aan de verwerende partij. Daarbij werd gewezen op de medische problematiek van mevrouw [S.L.] en de beschikking van de arbeidsrechtbank te Antwerpen, afdeling Antwerpen van 22 mei 2018 (stuk 3), waarbij de medische problematiek van mevrouw [S.L.] eveneens ter sprake komt.

Mevrouw [S.] heeft te kampen met een ernstige psychische aandoening (psychosomatische klachten ten gevolge van stress), chronische rugpijnen, hypertensie en milde aortaklepinsufficiëntie en lupus erythematosus discoïdes. Mevrouw [S.] is sinds maart 2018 in behandeling bij klinisch psychologe Ilse Peeters, verbonden aan het opvangcentrum te Kapellen. Zij wordt intensief door haar opgevolgd.

Door de verzoekende partij werd op 1 juni 2018 een medische regularisatieaanvraag ingediend met toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Alle medische attesten en gegevens werden derhalve bezorgd aan de verwerende partij.

Deze situatie waarin verzoekers zich bevinden verhinderen echter dat zij thans het grondgebied kunnen verlaten.

Artikel 74/14, §1, vierde en vijf lid Vreemdelingenwet voorziet dan ook expliciet in de mogelijkheid tot het verlengen van de termijn om het grondgebied te verlaten in dergelijke omstandigheden:

Zo nodig, kan deze termijn worden verlengd om rekening te houden met de specifieke omstandigheden eigen aan zijn situatie, zoals de duur van het verblijf, het bestaan van schoolgaande kinderen, het afronden van de organisatie van het vrijwillig vertrek en andere familiale en sociale banden, indien de onderdaan van een derde land een gemotiveerd verzoek indient bij de minister of diens gemachtigde. De minister of zijn gemachtigde deelt de onderdaan van een derde land schriftelijk mee dat de termijn van vrijwillig vertrek is verlengd.

Ter zake is echter geen enkele concrete motivering opgenomen in de bestreden beslissing waarom verweerder meent dat een verlenging op basis van deze situatie niet gerechtvaardigd zou zijn. De verzoekende partij heeft er dan ook alle belang bij om te weten welke motieven aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen.

Een afdoende motivering is niet aangetoond. Dit impliceert immers dat de motivering van een bestuursbeslissing draagkrachtig moet zijn, hetgeen wil zeggen dat de motivering voldoende duidelijk, juist, niet tegenstrijdig, pertinent, concreet, precies en volledig moet zijn. De motivering is slechts volledig indien zij een grondslag vormt voor alle onderdelen van de beslissing (RvS 12 oktober 2007, nr. 175719; RvS 24 september 2008 186.486).

Bovendien geldt er bij het opleggen van de bestreden beslissing door de bevoegde overheid er een nog uitgebreidere motiveringsplicht, conform de criteria in de rechtspraak van de Raad van State, aangezien de bevoegde overheid in deze kiest voor de meest ingrijpende maatregel, met name de beslissing waarbij de aanvraag als onontvankelijk wordt afgewezen (zie: I. OPDEBEECK, Bestuursrecht, Antwerpen, Universitas, 2014, 190).

De verzoekende partij wordt geen afdoende inzicht verschaft in de motieven van de bestreden beslissing.

Dit is nochtans het doel van de formele motiveringsverplichting.

Omwille van deze redenen dient een schending te worden vastgesteld van artikel 3 van de wet inzake de formele motivering van bestuurshandelingen, in samenhang gelezen met artikel 74/14, §1 Vreemdelingenwet.”

2.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

2.3. Artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1.

De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten.

Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend.

Indien de onderdaan van een derde land een gemotiveerd verzoek indient bij de minister of diens gemachtigde, wordt de termijn, vermeld in het eerste lid, en die is toegekend om het grondgebied te verlaten, verlengd, op grond van het bewijs dat de vrijwillige terugkeer niet kan worden gerealiseerd binnen de toegekende termijn.

Zo nodig, kan deze termijn worden verlengd om rekening te houden met de specifieke omstandigheden eigen aan zijn situatie, zoals de duur van het verblijf, het bestaan van schoolgaande kinderen, het afronden van de organisatie van het vrijwillig vertrek en andere familiale en sociale banden, indien de onderdaan van een derde land een gemotiveerd verzoek indient bij de minister of diens gemachtigde.

De minister of zijn gemachtigde deelt de onderdaan van een derde land schriftelijk mee dat de termijn van vrijwillig vertrek is verlengd.

§ 2.

Zolang de termijn voor vrijwillig vertrek loopt, is de onderdaan van een derde land beschermd tegen gedwongen verwijdering. (...)

2.4. In het administratief dossier bevindt zich een mailbericht van D.B., sociaal deskundige bij Fedasil, opgesteld op 24 mei 2018. Het is gericht aan P.VDB. van de verwerende partij en heeft als onderwerp, *“Verlenging BGV A.S.(...) -S.L.(...)”*. Ze schrijft hierin, *“Fedasil is owv eenzijdig verzoekschrift veroordeeld om A.S. en B. verder op te vangen in ons opvangcentrum (zie bijlage). Kan u hun BGV verlengen aub? Voorlopig loopt dit eind mei af, en ze kunnen al zeker tot 14 juni in ons opvangcentrum blijven. Voorlopig heeft enkel S. die per post toegekregen (zie bijlage)”*. Op 12 juni 2018 stuurt D.B. opnieuw een mailbericht aan P.VDB. Ze schrijft hierin, *“Ondertussen heb ik ook een kopie ontvangen van het bevel van S.L.B. Is het mogelijk om dit voor beiden te verlengen?”*.

2.5. Verzoekers kunnen dus niet worden gevolgd in hun betoog dat D.B. zou hebben verwezen naar de medische situatie van verzoekster. Uit het bovenvermelde blijkt dat D.B. enkel heeft verwezen naar de beschikking van de arbeidsrechtbank van Antwerpen van 22 mei 2018, die werd gewezen op eenzijdig verzoekschrift ter staving van het feit dat het opvangcentrum van Kapellen verzoekers verder moet opvangen en dit *“zeker tot 14 juni”*. In de betrokken beschikking van de arbeidsrechtbank van Antwerpen, die als stuk 3 gevoegd wordt bij het verzoekschrift, kan gelezen worden: *“Veroordeelt het agentschap Fedasil (...) tot het verlenen van materiële opvang van verzoekers voor een in de tijd beperkte periode, gedurende de periode nodig voor de afhandeling van een procedure ten gronde en tegensprekelijk gevoerd, voor zover verzoekende partijen hiertoe het initiatief nemen uiterlijk tegen de zitting van 14 juni 2018 van de Arbeidsrechtbank Antwerpen- afdeling Antwerpen. Zegt voor recht dat de maatregel aldus verleend wordt voor een periode van 4 weken, tenzij verzoekende partijen inmiddels een tegensprekelijke procedure ten gronde aanhangig maken.”* Hieruit blijkt dat verzoekers tot 19 juni 2018 recht hadden op materiële steun in het opvangcentrum van Kapellen. Het is in dit verband dat D.B. de verlenging vraagt van de uitvoeringstermijn van de bevelen om het grondgebied te verlaten en dit *“zeker tot 14 juni”*.

2.6. De eerste vraag die zich stelt is of verzoekers nog wel belang hebben bij hun middel. Immers zijn 14 en 19 juni 2018 heden reeds lang verstreken, zijn verzoekers nog niet op gedwongen wijze verwijderd van het grondgebied, en verzoekers zwijgen volledig over de tegensprekelijke procedure ten gronde waarvan gewag wordt gemaakt in de beschikking van de arbeidsrechtbank van Antwerpen en maken ook niet duidelijk of de Belgische Staat nog verder moet instaan voor hun materiële opvang. Waar de verzoekende partijen ter terechtzitting duiden dat hun belang erin bestaat dat zij hier thans in illegaal verblijf zijn en dat het bevel om het grondgebied te verlaten waarvan de verlenging werd geweigerd dus op ieder ogenblik op een gedwongen wijze ten uitvoer kan worden gebracht, dient de Raad op te werpen dat ze hiermee geen belang bij het middel aantonen. Ze brengen met name geen elementen aan waaruit blijkt dat er ook nog na 19 juni 2018 reden was om de bevelen om het grondgebied te verlaten te doen verlengen.

2.7. Verzoekers weiden uit over de medische situatie van verzoekster en verwachten daarover een concrete motivering in de bestreden beslissing. Zoals reeds gesteld heeft D.B. niet de aandacht gevestigd op verzoeksters medische situatie en konden verzoekers dus niet de verwachting koesteren om hierover een motivering terug te vinden in de bestreden beslissing. Zelfs indien toch zou dienen te worden aangenomen dat D.B. (indirect) heeft gewezen op verzoeksters medische situatie, ziet de Raad niet in welk belang verzoekers hebben bij hun kritiek dat de bestreden beslissing hierover niet motiveert. Immers werd op 6 juli 2018 de aanvraag om verblijfsmachtiging om medische redenen, die door verzoekers werd ingediend op 6 juni 2018 op grond van de medische situatie van verzoekster, ontvankelijk doch ongegrond verklaard en bij arrest nr. 213 035 van 27 november 2018 werd het beroep dat werd ingediend tegen deze beslissing verworpen. De Raad kan gelet op de voormelde beslissing van 6 juli 2018 de verwerende partij ook volgen wanneer ze in haar nota opwerpt: *“Gelet op het feit dat verzoekers geen andere elementen hebben overgemaakt dan die attesten die zij reeds overmaakten in het kader van hun aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter en die reeds aan een uitvoerig onderzoek zijn onderworpen, is het niet kennelijk onredelijk dat gemotiveerd werd dat er geen enkel nieuw gegeven een verlenging van het bevel om het grondgebied te verlaten rechtvaardigt.”* Waar verzoekers ter terechtzitting stellen dat de verwerende partij ook los van de 9ter-procedure rekening had moeten houden met de medische toestand zoals deze bestond op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing, ziet de Raad niet in wat de grondslag is van deze verwachting, aangezien de verwerende partij op 6 juli 2018 de aanvraag om verblijfsmachtiging om medische redenen ongegrond had verklaard en zich hierbij had gesteund op het medisch advies van een arts-adviseur en er geen nieuwe medische stukken aan de grondslag lagen van de aanvraag tot verlenging van de uitvoeringsstermijn van de bevelen om het grondgebied te verlaten. Waar verzoekers ter terechtzitting nog benadrukken dat verzoekster nog steeds kampt met een medisch probleem is dat niet meer dan een

bloot betoog waarmee geen rekening kan worden gehouden. De bij het verzoekschrift gevoegde stukken, met name de stukken 6 en 7, dateren van juli en augustus 2018 en tonen dus niet de actuele medische situatie aan. Stuk 7 betreft een verslag van een psychologe, die geen arts is. Zij maakt in het betrokken stuk ook gewag van een "eventuele diagnose" die "later meegedeeld kan worden", zodat hieruit geen diagnose blijkt. Stuk 6 betreft een verslag van een neurochirurg die gewag maakt van een ziektegeschiedenis en van een operatie. Hij stelt, "Postoperatief duidelijk verbetering van de toestand". Hij besluit, "Ongecompliceerde lumbale laminectomie L4 met decompressie L4 en L5. Analgetica naar nood". Hij voorziet nog een controle op 8 augustus 2018. Deze stukken werden niet voorgelegd ter ondersteuning van de aanvraag tot verlenging van de uitvoeringstermijn van de bevelen om het grondgebied te verlaten. De Raad ziet ook niet in op welke wijze de stukken 6 en 7 wijzen op een medische toestand waarmee de verwerende partij rekening diende te houden.

2.8. De Raad wijst er nog op dat de hogervermelde beslissing van 6 juli 2018 waarbij de aanvraag om verblijfsmachtiging om medische redenen ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard, steunt op een advies van een arts-adviseur waarin kan worden gelezen:

"Uit de aangeleverde medische informatie kunnen we het volgende weerhouden:

- *Het gaat hier over een dame afkomstig uit Servië, heden 48 jaar oud*
- *In de voorgeschiedenis weerhouden we een tweevoudig trauma met kwetsuur van de rug, een gynaecologische ingreep en het vaststellen van een hartritmestoornis*
- *Heden wordt de volgende pathologie vermeld:*

TSD, trauma niet gespecificeerd, waarvoor psychotherapie, reeds nood aan psychiatrische begeleiding in het thuisland

Ruglijden met chronische radiculopathie, minimale afwijkingen op MRI, conservatieve therapie

Cardiologisch geen bijzonderheden te weerhouden: geen ritmestoornissen, hypertensie waarvoor medicatie, positief risicoprofiel, niet significant aortaklelijden

Dermatologische afwijking: lupus

Actuele medicamenteuze behandeling:

- *Sedinal, plantenpreparaat met passiflora incarnata, ballota foetida en crataegus oxyacantha tegen angst*

- *Alprazolam, tegen angst*

- *Biofenac, aceclofenac, NSAID, tegen rugpijn*

- *Pantoprazole, maagbescherming*

- *Nebivolol, tegen hoge bloeddruk en eventuele ritmestoornissen*

- *Cardioaspirine, bloedverdunner*

- *Atorvastatine, tegen cholesterol*

- *Plaquenil, hydroxychloroquine voor lupus*

In het dossier is geen tegenindicatie tot reizen vermeld evenmin de nood aan mantelzorg.

Beschikbaarheid van de zorgen en van de opvolging in het land van herkomst:

Er werd gebruik gemaakt van de volgende bronnen (deze informatie werd toegevoegd aan het administratief dossier van de betrokkene):

1 Informatie afkomstig uit de MedCOI-databank die niet-publiek is .

- *Aanvraag Medcoi van 28-6-2018 met het unieke referentienummer 11282*

2. In bijlage 2 wordt de beschikbaarheid van de medicatie aangetoond

Uit deze informatie kan geconcludeerd worden dat de zorg die betrokkene, een dame van 48 jaar afkomstig uit Servië nodig heeft beschikbaar is in haar thuisland: de medische omkadering met oftalmologen, neurologen, psychiaters, psychologen, dermatologen, cardiologen en specialisten in inwendige geneeskunde zijn beschikbaar, evenals de noodzakelijke medicatie: alprazolam, aceclofenac, pantoprazole, nebivolol, Cardioaspirine, atorvastatine, hydroxychloroquine (en wanneer dit niet beschikbaar is chloroquine als alternatief)

Toegankelijkheid van de zorgen en van de opvolging in het land van herkomst:

(...)

Conclusie:

vanuit medisch standpunt kunnen we dan ook besluiten dat de pathologie bij de betrokkene, hoewel dit kan beschouwd worden als een medische problematiek die een heel reëel risico kan inhouden voor haar leven of fysieke integriteit indien dit niet adequaat behandeld en opgevolgd wordt, geen reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling, gezien behandeling en opvolging beschikbaar en toegankelijk zijn in Servië. Derhalve is er vanuit medische standpunt dan ook geen bezwaar tegen een terugkeer naar het herkomstland, Servië."

2.9. Hieruit blijkt dus dat er in verzoeksters land van herkomst medische omkadering m.i.v. neurologen, psychiaters en psychologen aanwezig is evenals de noodzakelijk geachte medicatie die ook toegankelijk worden geacht.

Het eerste middel is, zo al ontvankelijk, ongegrond.

2.10. In een tweede middel werpen verzoekers op,

*“- SCHENDING VAN ARTIKEL 74/14 VREEMDELINGENWET
- SCHENDING VAN HET ZORGVULDIGHEIDSBEGINSEL, HET REDELIJKHEIDSBEGINSEL EN DE MATERIËLE MOTIVERINGSVERPLICHTING”*

Verzoekers betogen als volgt:

“In het enkele geval uw Raad van oordeel zou zijn dat de verzoekende partij alsnog afdoende kennis zou hebben gekregen van de motieven die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen, waardoor voldaan zou zijn aan de formele motiveringsverplichting door de verwerende partij, quod certe non, dan wijst de verzoekende partij op het onderstaande.

Artikel 74/14, §1, vierde en vijf lid Vreemdelingenwet voorziet expliciet in de mogelijkheid tot het verlengen van de termijn om het grondgebied te verlaten in dergelijke omstandigheden:

Zo nodig, kan deze termijn worden verlengd om rekening te houden met de specifieke omstandigheden eigen aan zijn situatie, zoals de duur van het verblijf, het bestaan van schoolgaande kinderen, het afronden van de organisatie van het vrijwillig vertrek en andere familiale en sociale banden, indien de onderdaan van een derde land een gemotiveerd verzoek indient bij de minister of diens gemachtigde.

De minister of zijn gemachtigde deelt de onderdaan van een derde land schriftelijk mee dat de termijn van vrijwillig vertrek is verlengd.

De vermelde mogelijkheden zijn louter exemplarisch, gezien de letterlijke vermelding “zoals” in het artikel 74/14, §1, vierde lid Vreemdelingenwet. De wetgever heeft hiermee enkele mogelijkheden opgesomd, zonder deze te willen beperken tot de gevallen die werden vermeld. Derhalve kan ook de medische situatie van de verzoekende partij als “specifieke omstandigheden eigen aan zijn situatie” de grondslag vormen van een verzoek tot verlenging van de termijn om het grondgebied te verlaten.

Via de sociaal assistente van het opvangcentrum te Kapellen (Kazerneweg 35, 2950 Kapellen) werd daarom een gemotiveerd verzoek ingediend tot verlenging van de termijn om het grondgebied te verlaten. Deze aanvraag werd begin juni 2018 overgemaakt aan de verwerende partij.

Daarbij werd gewezen op de medische problematiek van mevrouw [S.L.] en de beschikking van de arbeidsrechtbank te Antwerpen, afdeling Antwerpen van 22 mei 2018 (stuk 3).

Mevrouw [S.] heeft te kampen heeft met een ernstige psychische aandoening (psychosomatische klachten ten gevolge van stress), chronische rugpijnen, hypertensie en milde aortaklepinsufficiëntie en lupus erythematosus discoïdes. In het bijzonder worden de psychische klachten omschreven als ernstig. Mevrouw [S.] is sinds maart 2018 in behandeling bij klinisch psychologe Ilse Peeters, verbonden aan het opvangcentrum te Kapellen. Zij wordt intensief door haar opgevolgd. Door mevr. Peeters werd vastgesteld dat mevrouw [S.] “enorm kwetsbaar” is. Zij heeft “psychiatrische hulp” nodig. Er is een reële risico op suïcide. Mevrouw [S.] werd onder meer gediagnosticeerd met een klinische depressie en een post-traumatisch stress syndroom.

Mevr. Peeters, die mevr. [S.] sinds maart 2018 opvolgt, stelt in haar verslag van 15 mei 2018 letterlijk:

“Op dit moment acht ik het een groot risico voor haar psychische gezondheid als zij het centrum zou moeten verlaten, en zonder haar steun en toeverlaat, partner [S.] zou moeten verblijven. Er is een reëel suïciderisico”

“[B.] heeft zoals hierboven vermeld zeer weinig veerkracht en is suïcidaal. Dit wijst er op dat [B.] te weinig draagkracht heeft om te functioneren, laat staan momenteel te verhuizen. Haar partner, [S.], is momenteel een grote steun. Ik acht het noodzakelijk dat hij bij haar kan verblijven ter ondersteuning van haar psychische gezondheid.”

“Kortom het is essentieel dat [B.] in een stabiele situatie kan verblijven, er niet te veel veranderd in haar situatie en zij de nodige medische en psychiatrische zorgen krijgt, alsook haar partner bij zich kan hebben ter ondersteuning.”

De behandeling en medicatie voor mevrouw [S.] zijn essentieel. Zonder deze behandelingen is een effectieve suïcidepoging niet uit te sluiten (zie punt D).

De aanwezigheid van de heer [A.] is bovendien zeer belangrijk, zoals tevens blijkt uit de verslagen.

Daarnaast kan de vertrouwensrelatie met mevr. Ilse Peeters niet worden onderschat. Mevrouw [S.] is reeds een aantal maanden bij haar in behandeling. Hierdoor is hij in staat geweest zich open te stellen en heeft mevr. Ilse Peeters een diagnose kunnen stellen. Dit loopt moeizaam en langzaam. De vertrouwensband die zij hebben is echter niet te onderschatten, temeer gezien de heer beperkte draagkracht van mevrouw [S.].

Dit vormt dan ook een gefundeerde reden om over te gaan tot de verlenging van de termijn om het grondgebied te verlaten.

Deze beschikking van 22 mei 2018 was het gevolg van de eerdere beslissing van Fedasil van 14 mei 2018, waarbij een nieuwe verplichte plaats van inschrijving wordt aangeduid te 8920 Poelkapelle, Stadensteenweg 68, terwijl beide verzoekers verbleven te 2950 Kapellen, Kazerneweg 35. Op 22 mei 2018 werd per beschikking op eenzijdig verzoekschrift door de arbeidsrechtbank te Antwerpen, afdeling Antwerpen FEDASIL verplicht tot het verlenen van materiële opvang aan beide verzoekers (stuk 3). Daarbij werd tevens gewezen op de fysieke en psychische problematiek van mevrouw [S.L.] (zie het feitenrelaas).

3. De bestreden beslissing is hierom in strijd met artikel 74/14, §1 Vreemdelingenwet en de beginselen van behoorlijk bestuur (het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsverplichting), doordat de verwerende partij oordeelt dat geen enkele van bovenvermelde elementen zou rechtvaardigen dat de termijn om het grondgebied te verlaten zou worden verlengd.

Er werd nochtans duidelijk geattesteerd dat mevrouw [S.L.] het centrum niet kan verlaten. Zij kan, door haar zeer beperkte draagkracht, momenteel niet verhuizen (en dus niet reizen, bv. naar Servië).

Zij heeft nood aan stabiliteit én de steun van haar partner, de heer [A.]. Een verhuis, reis of terugkeer naar Servië is hiermee manifest in strijd.

Deze behandeling in het opvangencentrum van Kapellen door mevr. Ilse Peeters (klinisch psychologe) en de minimale draagkracht van mevrouw [S.L.] (waarbij ingrijpende veranderingen, zoals reizen of verhuizen, uit den boze zijn) vormen duidelijke motieven om de termijn te verlengen van de verwijderingsmaatregelen.

De bestreden beslissing is hierom niet verantwoord naar recht.”

2.11. Waar verzoekers erop wijzen dat behandeling en medicatie voor verzoekster essentieel zijn, volstaat het opnieuw te verwijzen naar de hogervermelde beslissing van 6 juli 2018 waarbij de aanvraag om verblijfsmachtiging om medische redenen ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard en het advies van de arts-adviseur waarop het steunt en die concludeerde dat er vanuit medisch standpunt geen bezwaar is tegen een terugkeer naar het herkomstland. In arrest nr. 213 035 van 27 november 2018 werden het in het verzoekschrift vermelde verslag van 15 maart 2018 van I.P., psychologe, reeds besproken alsook de vertrouwensrelatie die verzoekers met haar hebben. Ook het argument dat verzoekster niet zou kunnen verhuizen en niet zou kunnen reizen naar Servië en de nood aan steun van haar partner werden hierin besproken. Verzoekers recycleren tevergeefs argumenten die ze hebben aangedragen in hun beroep van 16 augustus 2018 tegen de hogervermelde beslissing van 6 juli 2018 waarbij de aanvraag om verblijfsmachtiging om medische redenen ontvankelijk doch ongegrond werd verklaard. De beoordeling van de medische situatie van verzoekster in deze beslissing van 6 juli 2018, met name dat de aanvraag ongegrond is, is gelet op de verwerping van het beroep bij arrest nr. 213 035 van 27 november 2018, een definitieve beslissing en deze medische situatie kan dan ook niet met gunstig gevolg worden ingeroepen om de bestreden beslissing nietig te doen verklaren. Voor het overige volstaat het te verwijzen naar de bespreking van het eerste middel.

Het tweede middel is, zo al ontvankelijk, ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel aangevoerd dat kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Bijgevolg wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met dit beroep verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien maart tweeduizend negentien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA